

Музика за очите

Лъчезар Бояджиев, Цветомира Борисова, София Грънчарова, Правдолюб Иванов и Стефан Николаев
групова изложба

13 декември 2024 – март 2025

Откриване 13 декември, 17:00 – 19:00, в присъствието на художниците

Sarieva/Gallery, Пловдив
ул. Отец Паисий 40

Галерия Sarieva, Пловдив има удоволствието да представи „Музика за очите“, групова изложба с творби на Лъчезар Бояджиев, Цветомира Борисова, София Грънчарова, Правдолюб Иванов и Стефан Николаев, която ще се проведе в галерия Sarieva в Пловдив от 13 декември 2024 до март 2025 г.

„Музика за очите“ представя творби, вдъхновени от песни, музиканти или обекти, свързани със звука, без нито едно от тях да бъде аудио-визуално произведение. Изложбата разширява визуалното преживяване, стимулирайки лични интерпретации и изследва как се формират нашите асоциации. Тя включва предимно непоказвани досега произведения на авторите от 90-те години до днес. Разнообразни по своя характер, тези творби са ключ към стереотипи или поведения.

Изложката заимства името си от ранната творба „Музика за очите (любими рок изпълнители)“ (1997) на Лъчезар Бояджиев, която интерпретира имената на двайсетина популярни рок и поп групи в символи. Авторът споделя: „Оказа се, че имената на най-популярните или любими ми състави са всъщност някакви обекти, животни или птици, персонажи с иконични препратки и т.н. – все визуално лесни за обективизиране неща. И човек може да „слуша“ любимите си парчета дори и само като гледа иконичните изображения, напомнящи му за любими състави, напр. Dire Straits, The Police, Prince, Madonna“. Направена по време на резиденцията на художника в *The Fabric Workshop and Museum (FWM)* във Филаделфия, творбата използва повторемостта на ситопечата върху плат, за да създаде ярък визуален език. Интересен факт е, че по същото време авторът изработва и T-shirt с изображение на лицето на леко усмихващ се Христос тъкмо преди Коледа 1997 г. за сувенирния магазин на FWM. И тогава, и днес образът на Христос и рок музиката се преплитат.

В същата логика фронтално поставената творба в изложбата в галерия Sarieva „Не ме разбирай погрешно“ (2024) на Стефан Николаев представя уголемено като размер кръстче – бижу за верижка. Творбата е вдъхновена от рефрена на песента „Superstar“ от революционната за времето си рок опера „Jesus Christ Superstar“ на Андрю Лойд Уебър и Тим Райс. Музикалната творба изследва човешката страна на Исус, вътрешните му съмнения и напрежението между него и учениците му. Творбата на Николаев съчетава кована и патинирана мед, бронз и неон, за да създаде хибрид между религиозния и попкултурния рекламен символизъм. Заглавието и материалността намекват за напрежението между сакралното и профанното, носталгията и съвременността. Исус, Superstar, неонът и патината отварят въпроса за нашата собствена роля като зрители в свят на непрестанна медийна интерпретация. „Не ме разбирай погрешно“ (2024) на Стефан Николаев кликва в съзнанието ни връзки с модата, рок музиката, суеверието, личното пространство. След „Jesus Christ Superstar“, следващият трак е „Personal Jesus“ на Depeche Mode, Madonna с „Like a prayer“ или някое от парчетата на George Michael, в чийто видеоклип по MTV той се появява със символичната си 90-арска облица с кръстче.

Докато мъжете автори в изложбата представят символи и знаци, художниците в изложбата се занимават повече с преживяванията и превъплъщенията на женското тяло с музиката. „Харесва ми да танцувам в дискотеката, искам мехури, ти си

моят лидер“ (2024) на София Грънчарова използва заглавие, вдъхновено от песента *“Ride a White Horse”* на *Goldfrapp*, за да изследва женствеността и нейните сложни роли. Фрагмент от френско списание от 60-те години представя женска фигура по бикини в коленичила поза, лишена от лице и емоция. Това отсъствие засилва двусмислеността: подчинение или вътрешна сила, безпомощност или провокативна увереност? Две месингови лампи осветяват симетрично зоните на фигурата, където сякаш се крие послание, а прозрачният силикон добавя телесност и обем, който подчертава напрежението между материалността и емоционалността. Творбата продължава практиката на авторката за изважда изображения от публичната среда и в „цитата“ да размива значенията и контекста.

В изложбата са представени две пластики на Цветомира Борисова: „Лятото в града на Джо Кокър“ (2024) и „Самоизработена сянка“ (2024), създадени за изложбата към наградата за млад автор БАЗА, която впоследствие авторката печели. Изложбата се провежда в най-горещия период за годината в България. Героините на Цветомира са застинали в ленивост и напрегната тишина, породени от жегата на града. Телата са крехки, ленни, но категорични в правото си да изживеят момента по точно този конкретен начин. Както в текста на песента, денят е тежък и забулен в ритъма на градската суета, докато нощта обещава свобода и съживяване. Авторката споделя: *„Joe Cocker’s Summer In The City“* е песен с мръсно, похотливо и завалено звучене, която дойде веднага заедно с избора на темата и се въртя няколко дни... Отпускането, жегата, тежестта, голямото безтегловно женско тяло, затиснало комично малката кола. Всичкото „Американа“ идва от Джо Кокър, музиката и текста на песента“.

В този ред на мисли може да се запитаме: Как звучат градовете, които познаваме, познаваме ли градовете през музиката? И доколко медийният или технологичен канал, по който получаваме звука, определя представите ни за тях? По еднакъв начин ли звучат Рим, Париж, Берлин, Виена, Прага, Лион, Флоренция, Дрезден на различни устройства – екран, телефон, грамофон, радио? С творбата си в изложбата „Музика за очите“ художникът Правдолуб Иванов обхожда тези градове и други територии като радио пейзажи.

„Rioscape“ (2016–2017) на Правдолуб Иванов в изложбата е част от серията „Проучване на двувалентни обекти“. Създадена върху хартия с темпера и туш, тя изобразява защитно стъкло на стар радиоприемник. Надписите на градове върху това стъкло са портали към въображаеми пътувания, а съприкосновението между радиовълните, историята и географията ни връща към една забравена медия, специфичния ѝ звук и лични преживявания. Авторът споделя: „Като дете си представях, че отивам в тези градове, вторачен в светлината, която струи от имената им, докато движех стрелката на радиоапарата на дядо ми“ и добавя: „картината е само повод за интерпретации и мисли, ако, разбира се, зрителят разпознае предмета“.

Изложбата „Музика за очите“ е общо пространство на разпознаване и възможност за радост, с която галерия Sarieva насърчава диалог между различни поколения творци и публики.

–
За повече информация следете сайта ни и социалните ни мрежи:

Sarieva/Gallery: www.sarieva.org / Facebook: [sarieva.gallery](https://www.facebook.com/sarieva.gallery) / Instagram: [sarieva.gallery](https://www.instagram.com/sarieva.gallery) / YouTube: [SARIEVGALLERY](https://www.youtube.com/SARIEVGALLERY)